

færdige meget hurtigt, som det ogsaa er Tilfældet denne Gang.

Den foreslaaede § 3 er jo gennemført i Folketinget. Som jeg sagde før, bygger den nærmest paa et Skøn, og den gør i Virkeligheden ikke Loven bedre for Landboerne, for hvem det tilsyneladende haster meget stærkt at faa Paragraffen gennemført. Det synes, som om man sætter Ønsket om at faa Loven hurtig gennemført over Hensynet til, at den kan blive tilfredsstillende for dem, der særlig skal benytte den. Det er nu min Overbevisning, at Loven i den her foreslaaede Affattelse vil virke uheldigt og i Virkeligheden vil være stridende mod Handelens og Industriens Interesser, idet saavel Debitorer som Kreditorer er utilfredse med den. Vi har derfor stillet dette Ændringsforslag om at lade § 3 udgaa, og jeg skal meget anbefale ærede Medlemmer at stemme for det. Jeg mener, som sagt, at Loven af 1905 har virket fuldt ud tilfredsstillende; noget lignende udtalte jo ogsaa den ærede Ordfører, og naar ogsaa han i Virkeligheden var betænkelig ved at anbefale Lovforslaget, beviser dette maaske bedst, at der ikke foreligger nogen reel Grund til at foretage Ændringer paa dette Omraade.

Ogsaa til Lovforslaget om Konkursboer har det ærede 15de tingvalgte Medlem og jeg stillet et Ændringsforslag, nemlig til Lovforslagets § 2. Paragraffen vil efter min Mening i den her foreslaaede Affattelse ikke alene være uheldigt, men ligefrem skadeligt for saavel Kreditorer som Debitorer, og det bedste Bevis herfor turde maaske være det, at næsten alle Handelens og Industriens Hovedorganisationer paa deres Generalforsamlinger har vedtaget enstemmige Protester imod den. Jeg kan i saa Henseende nævne f. Eks. Kornhandlerforeningen, Industriraadet, Groserer-Societetet og Købmandsforeningerne; i øvrigt er ogsaa Provinshandelskammeret mod Paragraffen, og jeg kan derfor roligt sige, at langt, langt den største Del af Danmarks Industri og Handelsstand er imod Bestemmelsen, saaledes som den er formuleret af den højtærede Minister. Dette, at Skifteretten kan give en Mand Lov til i 8 Uger efter, at han er blevet insolvent, vedblivende at drive Forretning under Paaskud af, at han vil søge Tvangsakkord, det kan og vil sikkert i mange Tilfælde

forringe et saadant Bo til endog ret betydelig Skade for Kreditorerne. Det er ganske rigtigt, at han kun kan faa Udsættelse 14 Dage ad Gangen, men den Mand, der ønsker at fortsætte, kan jo nok finde en eller anden Grund til at faa Fristen forlænget, han kan f. Eks. sige, at han ikke har kunnet skaffe den Sum, som var nødvendig for at opnaa Tvangsakkord. Ganske vist staar der ikke, at Skifteretten skal give Udsættelse, men naar Adgangen dertil er der, er man ude paa det usikre. At der skal være Tilsyn, tror jeg ikke vil faa nogen egentlig praktisk Betydning, for hvor skal man i Virkeligheden faa det Tilsyn fra? Hvis der f. Eks. er Tale om de større Byer, hvor der i denne Tid desværre sker alt for mange Standsninger, vil det være vanskeligt at skaffe et virkelig effektivt Tilsyn de forskellige Steder; det er Spørgsmaalet, hvor mange der vil have med det at gøre, og hvor mange der er egnet til det. At en Mand frit kan disponere, efter at han er blevet insolvent, vil altid være en meget betænkelig Sag; det tror jeg ikke tiltrænger nærmere Forklaring. Vedtagelsen af denne Paragraf vil sikkert betyde en Svækkelse af Kreditten som Helhed; den er jo allerede blevet en Del indskrænket gennem den almindelige Kreditindskrænkning, men jeg tror, Følgen vil blive en endnu større Kreditindskrænkning, end der tidligere har været, og jeg mener ikke, vi ved en ny Lov bør forøge de Vanskeligheder, der allerede gør sig gældende paa dette Omraade.

Min Meningsfælle og jeg har derfor stillet Ændringsforslag om en Tilføjelse til § 2, der skulde lyde saaledes: „For saa vidt mindst 3 Fordringshavere repræsenterende mindst $\frac{1}{5}$ af det samlede Beløb af de paa paagældende Tidspunkt bekendte Fordringer fremsætter Indsigelse derimod, skal Udsættelse dog ikke kunne gives.“ Denne Tilføjelse vil jeg meget varmt anbefale til Vedtagelse. Man skulde synes, det maatte være et rimeligt Forlangende, at naar 3 Fordringshavere, repræsenterende $\frac{1}{5}$ af de bekendte Fordringer, forlanger det, skal Debitor erklæres konkurs. Man maa for det første være klar over, at et saadant Forlangende ikke vil blive fremsat uden Grund; det vil jo altid blive Hovedkreditorerne, der fremsætter det, og hvis det var ubetimeligt eller uheldigt, vilde de i Virkeligheden selv komme